

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centsus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rais.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

RECORT DEL CARNAVAL.

A MON DISTINGIT AMICH CARLOS G. VIDIELLA.

Devia ser llavors un minyó d' uns vint y dos anys y 'm va pegar l' idea de disfressarme de conde. Res, un capritxo, cadasc' hu las pega segons lo seu gènit.

Desde que 'm vaig ficar aquesta taleya dins de la closca, no pensava ab res més. Sense adonarme'n feya 'ls ademans com si ja hi anés vestit. Si arplegava un bastó clavava estocada á tot lo que 'm venia al frente; 'm tirava á fondo á cada cantonada y 'm posava 'l tapabocas ab molt desenfado, colocantme la má davant del nas, com si temés que me 'l malmetessin.

Vá arribar carnaval y no estava pas poch cofoy de mí mateix.

¡Quina idea! Cóm me divertiria! Al fi 's realisava lo que tant temps havia madurat y cuit dins de l' olla dels pensaments. Al fi podria representar lo paper de conde.

May ho hagués pensat: llogat lo trage que tot y ser de lance tenia molt bon cayent, y las botas massa porque se 'm abaixavan fins als tormells, potser per culpa de las pantorrillas que no tenian prou cos per contenir las en sa tendència á la baixa, me 'n vaig anar á la Rambla.

¡Qu' era maco! Embossat fins hont m' ho permetia 'l nas postis que portava, ab la má á l' espasa; per 'xo caminava un xich encogit, porque 'l trage, per l' abundancia de material, no era per mí, y la capa blava com una hola de las de donar color á la roba, més semblava per lo curta y esquifida una tela d' aquells parayguas de familia, que la capa que 'l disfrás requeria.

Sentada en una cadira de la Rambla devia trovar á la Ramona, aquella de cal Calsinayre, que llavors jo la festejava y á qui havia promés dir alguna cosa y 'm deya jo:

—Poch me coneixerá ab aquest nas tant llarch que ja m' engunieja, puig lo tinch de treure per sobre l' embós de la capa com si apuntés al que se 'm posa al davant. ¡Oh y que n' hi preparo tres ó quatre que poch se las pensa! Alló del llauné... Dimoni, si 'm descuido vaig á escombrar las pedras ab las costellas. Aquesta espasa se 'm fica per entre las camas... ¿Volsthi jugar que l' he trencada?... Ah no, está feta á proba de camelladas; deu ser de barreta de cortinas... y després la carta que l' hi vá donar la Conchita, deixa que la trobi.

—¿Be que no voléu estar? Fá un' hora que 'm veniu al darrera pessigantme las camas... ¿Sabéu que teniu molt poca gracia?

—¿Te sembla? Cuydado que no cayguis que quedarás e avat al empedrat ab aquest nas de barrina.

—¿Que l' has comprat á tersas?

—Escolta, digas alguna cosa, maco, déus ser un mayá que vá de las festas que no 't miras als pobres.

—Si 'm tornéu á pessigar veuréu com vos clavó un dótíl.

—Ves noy, ves á estudi, 's coneix que tot ho has gastat en llargaria y has de ser més sabata que graciós quant déus volerte lluhir.

—Vaja, deixéulo estar, pobre minyó, qu' es curt de gènit.

Era al entrar á la Rambla y escapantme dels que 'm seguian, atravesant per entre 'ls cotxes y ficantme pel passeij vaig comensar á buscar coneguts per esbrincar, mes l' esbrincat vareig ser jo, porque allí vá venir la part més lletja de la sortida de conde.

—Tú, mascra, 'm deya una, ¿qu' has perdut lo nas? ¿Hont vás ab aquesta cara de tonto?

—¿Que l' han enviat per algun recado que portas tanta pressa?

—Burro, 'm cridava un altre.

—Escucha hijito, ¿te jace farta arguien pa esquilà esa presonita? Calle, y no dice ná, toma que te voy á cortá esa narizota.

—Vaja ¿qu' hem de fer? Deixéume estar.

—Cáyate hijo, verás tú como se jace ezo.

—No 'l toqueu que plorará.

Y embromantme tothom me marejaren fins que una empena que vingué no se d' ahont, me vá fer perdre 'l mon de vista lapantme ab lo nas los ulls y altra volta vaig tenir d' escapulirme.

Seguint prop dels cotxes, mirant si veyá á la Ramona y tirantme amunt las botas que se 'm posavan al garró, anava jo tot serio sense dir res á ningú sentintme de tant en tant alguna taronja ó alguna escarola rebotre per l' esquena y cridantme algú: —¡Com te diverteixes! ¡Quina broma que fas! ¡Mira 'l pampanal! Vaig arribar fins al Principal ahont foren las tragedias més grossas ficantme entre la gent per esbrincar á un company; no sé com ne vaig sortir viu.

—Escolta Quimet, ¿que no 'm coneixes? vaig dir á un conegut. Ja 't vareig véure l' altre dia ab la xicota.

—¿De debó? ¡Miréu quin conde més maco! A véure, tómbat.

—Fuig, no 'm toquis; y sens saber d' hont venia, 'm sentí un clatellot que las orelas van xiularme tota la tarde.

—Vatua 'l mon, si veig lo qui ha sigut no se 'n riurá de mí.

—Bèn fet, noy gran, desafial, no 't deixis passá la má pel nas; y una espenta més forta que cap, me féu anar de cul enrera, y enredantme ab l' espasa, vaig caure d' esquena y á sobre méu varen anar los de la primera fi'a del grupo.

No sé com vaig poder escapar sense cap part del individu trencada; però de malmés demanin.

Lo punyo de l' espasa se m' havia clavat á l' esquena fentme véure las estrelas, y la fulla posantsem entre las camas me féu un sech qu' encare se 'm déu coneix, la gorra de vellut ab la ploma de plomero no sé que vá ferse, lo coll enmidonat semblava per lo enmatxucat, un paper que ha servit per embolicar sucre, y 'l nas per lo aixafat en la cayguda, un ou ferrat: en fi, estava fet un S. Llatzer. Nada, nada Joanet, me vaig dir jo,

la cosa vá de mala data; las personas decents portant trages bons no hi poden anar per la Rambla: lo millor que pots fer es anarte'n á casa á ferte unas fregas d' àrnica per tota la persona, porque aquest tanto de l' esquena...

¡Y la gorra, qui sab quan me costará! ¡Quina gent tant salvatge! ¿Y l' autoritat qué fá? No he vist un sol municipal per mostra; sembla que s' ho prenguin per broma porque es carnaval.

Y obrintme pas á cops de puny vaig sortir de la Rambla, anantme dret á casa desententme d' un grupo de máscaras que m' enrotllaren y feren la sardana á mon entorn, sense deixarme sortir per anar á fer una professó per la Rambla. Per professons estich jo, vaig dir tot malhumorat volentme aixugar una pedrada que 'm sagrava que tenia al nas; mes vaig trobarme á faltar lo mocador que hi tenia tres pessetas nuadas en un pany.

¡Aixó sí que 'm sab grèu! ¡Malvinatje 'l carnaval! ¡Y jo que pensava divertirme! ¡Quan me vegin arribar d' aquesta manera 'ls del veynat, no 'm tirarán pocas xansas! ¡Dech semblar un còmich tronat! ¡Y quina estampa tan trista que faig! No n' he tomat pas poca de llenya ab aquellas espentas, estich que no s' ha perdut una sola castanya que jo no l' baja arplegada, com si 'n sabessin 'l camí... Hi tenian tal tirada que alló semblava pá benehit. M' hi jugo 'l nas qu' hi perdut, que dormiré bèn pla aquesta nit.

Tant mateix aquest trage es molt bonich, reyalsá la figura, pero té massas trencacolls: no tot son flors y violas. Per 'xo jo estich que m' ha perdut l' anar massa serio. Pero alló de saltar y fer cabriolas se deixa pèls que ván de qualsevol manera.

No, desd' are s' ha acabat lo carnaval per mí; no 'm tornarán á enganyar, estich escarmentat. May més, may més... L' any que vé no 'm disfresso, y si á cas no vull que ningú 's rigui de mí; 'm disfressaré de... moro.

MISTER JOHNSON.

KEAN.—SULLIVAN.—REY LEAR.

Decididament, de Rossi no n' hi ha més que un.

Cada dia que surt, una funció nova; cada nova funció un personatge distint.

¡Y quina diferencial Tipo, ademans, dicció, fins cambia la veu.

Impossible explicarse aquest misteri.

¡Y deyan que l' eminent actor havia perdut una part de las sévas facultats!

¿En virtut de qué sino de unas facultats excepcionals pot produhir aquests cambis tant assombrosos?

Hi ha actors de reconegut talent, pero qu' en totas las obras qu' executan demostren ser sempre 'l mateix home. Iguals recursos, igual método de expressió. Es

inútil que 's pintin, es inútil que 's possin perruca y barba: obran la boca per dir una paraula... son ells.
¿A qui enganyaran en Viçò y en Calvo per exemple?
En cambi, ¿a qui no enganyará en Rossi?

Qui l' hagués vist fent l' Otelo, no l' hauria reconegut ni en Kean, ni en Sullivan. Qui l' hagués vist en aquestes dugas obras, no hauria dit may que aquell mateix home galan y generós, pogués ser la terrible y monstruosa figura del *Rey Lear*, que 's presentava dimars sobre l' escena.

Creguin que si en Rossi en lloch de dedicarse al teatro, se dediqués a la política y s' establis a Espanya donaria quaranta mil voltas al mateix D. Cristino Martos, qu' en materias de cambiar de personalitat, de caràcter y de modo de ser ne sab la prima.

Pero en Martos cambia y no sempre acerta. Ultimament va fer una aparició per l' esquerra del foro, que quan tothom esperava que l' hi valdria alguna cosa, l' hi ha valgut lo gran miquel del sigle.

En Rossi al revés: cada cambi un triunfo. L' eminent actor s' empapa del esperit no tant sols del personatge que representa, sino de l' autor que l' ha creat. Aixís com en literatura, en pintura y en totes las bellas arts hi han condicions d' estil a mes de condicions de fondo, en Rossi s' apodera del fondo y tradueix plásticament l' estil de cada autor en particular.

Si alguns dels autors quals obras representa poguessen veure'l, l' hi dirian:
—Mestre, tú has fet més que nosaltres... Nosaltres hem escrit ab la ploma, tu escrius ab la vida tota.

Kean es una comedia lleugera, filla de la fecunda imaginació de Dumas pare, un *charmeur* que diuen los francesos, y que jo 'n diria una font d' aygua pura y cristallina, que ni s' enterboleix, ni mimva.

L' aygua no alimenta; pero recrea. Aixís es Dumas pare.

Té una gran facilitat de concepció: quan comensa una obra, si es que sab abont vá, ignora per quins camins té de arribarhi. Pero hi arriba: apela molts cops a recursos inverossímils, en cambi ningú sab entretenir y distreure com ell. Aixó si, mentres caminéu cap al desenllás, no giréu la cara, no repasséu lo cami que havéu recorregut que 'us semblaria impossible creure que hi haviau passat de tant bona fé. Contenteuvos ab veure lo que se 'us vá presentant, y no hi fá res que al sortir del teatro no portéu al esperit la més petita impressió ni que l' efecte de l' obra s' haja desvanescut un somni, que somnis hi ha molt agradables, visions molt hermosas, enganys que de bon grat s' acceptan.

Rossi vá estar admirable en aquesta producció. En l' acte de la taberna, y en l' acte del teatro vá fer maravellas. Lo personatge fantasiat per Dumas prenia forma corpórea, s' escapava de las lletras y vivia en l' espay.

Lo públich estava embadalit.
Nota: la Belli Blanes cada dia més agradable y més intelligent. Parla ab lo cor. Fins sab ferse venir a la cara 'ls colors de l' emoció. Es una verdadera artista.

Respecte a Sullivan, los que han vist al incomparable Romea sostenen qu' en Rossi no se l' hi sembla ni se l' hi acostá. Ho crech molt bé. L' obra artificiosa de Malesville era una de las predilectas del famós actor, y en cambi Rossi la fá, com si diguessen per entretenirse y reposarse de las inmensas grandezas de Shakespeare.

Pero no perque haja existit un Julian Romea, hém de fer en aquesta obra escarafalls de 'n Rossi, que sab interpretar Sullivan ab preciosos matissos de sentiment. En l' acte segon fá un borratxo deliciós. Que vingan los actors cómichs a apendre a conservar la figura y la distinció fins en unas escenas ocasionadas de una especial manera a la xavacanería.

Lo conjunt de l' execució passant pels tipos un xiquet apayassats dels personatges que assisteixen a la tertulia de Mister Roberston, va ser un dels més excelents dels que ha presentat la companyia italiana.

La majoria del públich no vá entendre 'l *Rey Lear* del gran Shakespeare. Presumo que 'l vuitanta per cent al menos dels espectadors van quedar-se en dejú. No es tot hù veure aquest drama ó l' *Otelo*, aquell monstro de zelos; ó bé *Romeo y Julieta*, aquell poema de amor que més ó menos coneix tothom, sino directament de referencia. L' *Hamlet* també es obra que aplaudeixen encare que molts no l' entengan. No 's perdi de vista que Ambrós Thomás l' ha posada en música y que l' ópera será sempre una gran propagandista dels arguments.

Lo *Rey Lear*, per ser presentat davant de un públich del dia té 'l gran defecte relatiu de ser deslligat y descusit. A cada punt se cambia l' escena. No hi ha unitat de lloch, ni de temps. Lo gran Shakespeare no 's preocupava de aquestes petitesas.

Si un autor modern presentés l' assumpto del *Rey Lear*, inspirantse ab aquell adagi catalá que diu: «Qui fá donació com en Rabassa, l' hi pican lo cap ab una

massa»; si pintés las desventuras que pot experimentar un pare vell que 's desarma de autoritat y respecte, fent donació de tot lo que té en favor de los fills y gendres, per recullir ingratus y maltractes, los que no entenen lo *Rey Lear*, dirian:—¡Quina idea més humana! ¡Quin pensament més acertat!... ¡Quina veritat mes evident!...

Donchs lo *Rey Lear*, es un Rabassa; pero no un vulgar pare de familia, sino un rey que no abdica solzament los seus béns, sino 'l seu trono, en favor de dugas fillas ingratas, que després lo desconeixen, l' insultan y 'l desprecian. Lo pobre rey pert l' enteniment y s' entrega a mil deliris... ¡Quina grandesa dintre del desvariol... Shakespeare es sempre colossal. Altres autors no alcansan sino fins a la teulada de una casa; lo poeta inglés té l' altura de aquellas montanyas que sumergeixen la cima dintre dels núvols. Y 'l *Rey Lear*, no es sols una montanya, sino una cordillera.

¡Quins pensaments més colossals! ¡Quinas imatjes! ¡Quinas frasses!

Shakespeare es com Déu, un creador inmens, etern, principi y fi de tota poesia.

Dir que Rossi lo més gran sacerdot de aquest Déu, vá estar admirable en un' obra tant difícil de interpretar y de sostenir, valdria tant com dir una vulgaritat.

Basti saber qu' ell sol vá mantenir l' atenció general del públich y en alguns moments vá arrebatarlo. Quan l' lensa terrible imprecació contra una de las sevas fillas; quan afronta la tempestat; quan recobra la filla que ha despreciat y quan després de plorar sobre 'l seu cadáver, una glopada de sanch l' hi puja al coll y l' ofega feu un treball d' aquells que may més s' olvidan.

Y no obstant lo públich no vá sortir satisfet. Lo *Rey Lear* sembla una partitura de Wagner. L' argument es llegendari com lo de *Lohengrin*, y la poesia es igual que aquella música. Per entendrela, no basta sentir-la una vegada; es necessari agafar la partitura, es a dir, la producció, llegirla, enterarse'n bé. Després pot anarse al Principal a mirar y a admirar. L' efecte es segur.

No estranyin qu' en la present senmana, igual que la passada, l' eminent actor italiá fassa 'l gasto. La seva presencia a Barcelona es un gran aconeteixement, tal com vá serho divuit anys enrarrera.

Com a recort de aquell temps y com a tribut consagrat al inolvidable dibuixant Tomás Padró, reproduhim en lo present número la magistral caricatura ab que en aquella fetxa vá saludar la representació del *Otelo* en las planas del notable periódich *Lo noy de la mare*.

J. R. R.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Desde que tenim en Rossi a Barcelona, lo *Teatro Principal*, es teatro principal de noms y de fets.

Del eminent actor ne parlém en article separat: respecte als demés que 'l secundan, sense ser generalment grans notabilitats, demostren ab la discreció ab que interpretan sos respectius papers, que son dignes deixebles de tal mestre. Totas las obras que 's posan en escena surten molt ajustadas; en totes hi ha conjunt.

Y aixó que la major part se representan sense apuntador. No poden figurarse lo que guanya l' escena quan los actors treballan sense trampas. L' obra té més realitats; l' atenció del públich se distreu menos y lo domini que cada actor de per si té del seu respectiu paper, fa que no hi haja distraccions y que l' identificació ab lo personatge qu' executa siga més completa.

Del *Principal* al *Circo*. Las representacions d' ópera a dos ralets continuan produhint bonas entradas. Naturalment, per dos talets un pot sentir *nada menos* que l' ópera de Meyerbeer *Dinorah*, perfectament cantada y concertada. ¡Que vingan las nacions extrangeras a fer aquests miracles!

L' heroína de la representació ¡qui havia de ser sino la Russell? Tothom regoneix en aquesta artista qualitat superiors, que vá posarlas de relléu en la part de protagonista. En los actes primer y segon y principalment en lo rondó vá fer gala de una execució neta y precisa, tal que 'l públich entusiasmata encare l' ap' audiria, si ella ab exquisida amabilitat no hagués repetit la *codá* del indicat rondó.

Las senyoras Gasull é Irigoyen van portarse molt bé, igual que 'l Sr. Maurelli. L' orquesta no vá deixar res per deslitzar.

Ahir havia d' estrenarse a *Ramea* l' obra de 'n Martí y Folguera y de 'n Soler titulada *Lo primer amor*.

Espérinse fins a la senmana entrant, per coneixe l' opinió de LA ESQUELLA DE LA TORRATXA, que jo desitjo inuimament que siga favorable; pero que de totes maneres será justa.

Ab aquesta obra prén cédula de autor dramátich lo

Sr. Martí y Folguera que fins ara venia cultivant la poesia lirica catalana y castellana ab talent y admirable facilitat.

Un altre estreno per dissapte vinent: una transcripció dramática de la famosa novela de Zola «L' assommoir». Los autors son dos coneguts poetas práctichs en l' escena. L' obra porta 'l titol de *La Taberna*.

—Hont vás Perico? pre. untará una nena al seu promés.

—A la *Taberna*.
—Sembla mentida que un jove tant elegant siga un home de taberna.

El *Castillo del diablo* dona bonas entradas al *Espanyol*; y la veritat es que l' obra s' ho mereix, sino pel seu mérit literari, per la seva significació adelantada.

Al *Ecuestre* van probar de posar una opereta del mestre Ricci, titulada *D. Quiscote de la Manca*, parodia del immortal poema de Cervantes. La música es molt senzilla y té dos ó tres números bastant agradables. Va agradar; pero no vá entusiasmarse ni molt menos.

De manera que *Donna Juanita* l' hi ha donat l' empena, y ella, ella sola continua entronisada sobre aquell escenari.

¡Ay Senyor! Si 'l pare Mon la veyá, quin sermó que 'n faria!

N. N. N.

LO DROPO-MÍSTICH. (1)

Parla ab veu baixa, no vá depressa,
de regul mira, may dú 'l cap dret,
y manso manso, la bona-pessa
molts cops demostra qu' es un pillet.

Si per la gana may no badalla,
de bons polliastres no 'n menja pas;
mes com no pensa ré y no treballa
lo veuréu sempre sa, roig y gras.

No vol casa-se, perque la dona,
diu, que una fera terrible n' es;
pero diria qu' es santa y bona
si una 'n trobava que 'l mantingués.

Li diuen dropo molts dels que viuen
contents y alegres tot treballant;
mes lo gran trutxa, mentres d' ell riuen
diu tot fent l' orni:—¡Aneu cantant!

Per més que deixi a la fé ofesa
dir qu' es heretje casi no 's pot,
puig tant la mandra com ia pesera
en ell prou tenea un bon devot.

Ell no té ofici ni benefici,
dorm en pallissas y fins pels camps,
del treball sempre fuig al desfici
y vá pels pobles a cantar se sm.

També goigs canta per las masías
y entona alguna curta oració;
pero aixó encare sols ho fá 'ls dias
qu' 'l dropo 's troba vuit lo sarró.

Allí, ab los tontos, bastant la vida
se guanya encare y es respectat;
més d' el s' aparta ja l' aixerida
y espavilada gent de ciutat.

Mentres genteta puga trobarse
que a la ignorancia vaji adorant,
com que la vida podrán guanyarse,
de dropos místichs no 'n faltaran.

FRANCISCO LLENAS.

ESQUELLOTS.

¡Qué diuen que 'l Sr. Faura desde qu' es arcalde
s' ha tornat inmóvil com una estatua y que ni fá ni
pensa res?

Calumnial
Podrá no fer arreglar los empedrats, ni escombrá 'ls
carrers, ni posar grava a las carreteras, ni empendre
altres treballs vulgars y tontos que qualsevol fora capás
de realitzarlos.

Pero en cambi presideix la comissió del monument a
Colón.

Y dirigeix grans elogis al seu antecessor.
¡Pobre D. Francisco! Are si qu' es ben mort, que fins
lo Sr. Faura l' hi fá incens.

Per tot arreu se queixan de que vist los anys anteriors,
las operaciones de compra de vi estan aquest any molt
paralisadas.

Las botas plenas y ningú 'n demana.
Los negociants francesos no 's deixan veure.

(1) Del llibre *Tiros satírics*. Se vén a dos rals en la llibreria espanyola de Lopez.

Tot aixó apesar del tractat de comers que havia de fer nos tant felissos, apesar de que haviam de inundar a Fransa de vi.

Ja ho saben los culliters. Quan no sápigam que ferne poden enviarlo de regalo als libre-cambistas madrilenyos. Ab uns quants tragos que 'n began, ja veurán quins discursos més cayos!

Lo jesuita Pare Mon ha sigut l' héroe de la senmana. Y no 's cregan que ho haja sigut pel sermó en sí, porque aquí a Catalunya, per exemple, hi ha dotzenas de predicadors que les emprenen contra el sarrell que las donas se deixan caure sobre 'l front, contra 'ls estarrufats dels vestits y contra 'ls talons alts de las botinas, y ningú 's queixa y ningú 'ls retira las llicencias.

Lo pare Mon vá predicar contra las senyoras que van escotadas.... y com que alguna 's vá mostrar res-sentida, en Cánovas vá fer una monstruositat.

Avuy las senyoras de l' aristocracia madrilenya están divididas en dos bandos: las amigas y las enemigas del Pare Mon.

O en altres termes: las monas y las lletjas.

Llegeixo en un periódich de la Vila de l' Os y de 'n Cánovas:

«S' está formant causa a un cert subjecte en poder del qual s' han trobat molts cigarros de contrabando.

»Ah sí?... Donchs castanya, castanya seca.

»La patria l' hi ofereix tabaco, per lo tant que fumi tabaco nacional.

»Dirán que 'l tabaco patriótic envenena, ¿y qué importa?

»Morir por la patria
[qué dulce morir!]

Lo Correo Catalá de segur que entre 'ls seus redactors hi té algun aucellaire.

Cada any, ja se sab, en venint l' hivern, lo Correo Catalá 'ns dona noticia de que arriba un ánech al lago del Parque, avisantnos també 'l dia que l' ánech se 'n torna.

Aquest dia 'ns participava que ja havian arribat las orenetas y que se 'n havia anat la polla chocha del Parque.

Ja se sab: las orenetas son las ideas modernas. Y la polla chocha deu ser una correigionariadel Correo.

Ja s' ha proclamat la veda.

Los cassadors ván solemnizar aquesta fetxa ab una gran festa en lo saló de Cent.

Per lo tant no 's permet cassar fins al próxim agost.

Los conills, las llebras y las perdus están d' enhorabona.

Y 'ls gossos també.

Perque es de creure que ja no 'ls cassarán ab lo llas. Las lleys ó per tots ó per ningú.

L' aplaudit autor dramátich Sr. Riera y Bertran s' ha dignat honrarlos ab un exemplar de la seva comedia Com l' anell al dit, estrenada ab éxit en lo teatro Romea.

Aquesta senmana escasejan las noticias per fer es-quejots.

Per lo tant la comedia del Sr. Riera 'ns vé com l' anell al dit.

L' altre dia un gos vá ficarse sota las faldillas d' una dona y vá mossegarli las pantorrillas.

Hi ha gossos que son mo t de la broma.

Un anunci que traduheixo del francés.

Se tracta de un industrial que vén pisa, porcelana y terrissa, y s' anuncia del modo següent:

«Porcelana, soperas y orinals a mida.»

Un' altre anunci; pero aquest lo deixo en castellá tal com l' hi llegit en un periódich:

«Pérdida. Un galguito de casta inglesa, con las orejas cortadas y la cola larga desde el número 13 de la calle Mayor a la plaza de San Francisco.»

D' aquest gos si que podrán dir que porta qua.

L' Inglaterra al últim s' ha encarregat de arreglar la qüestió d' Egipte.

Ja veurán vostés com per curar aquesta malaltia empleará el sistema homeopátich.

Pero s' ha d' advertir que 'ls globulillos que prepara l' Inglaterra son bombas y granadas.

Llegeixo en un telégrama que publica 'l Brusi:

«Anit vá morir lo cardenal Di-Pietro, decá del Sacro Colegi. Ab tal motiu lo Papa 's troba profundament afligit havent aumentat la seva amargura la grave malaltia que sofreixen los cardenals Nina y Bartolini.»

Sembla mentida que 'l telégrafo comunicui sem-

blants noticias y que un periódich tant católich com lo Brusi las inserti.

Perque ¿qu' es la vida? Un desterro. una vall de llágrimas.

Y quan un home virtuós l' abandona y passa a re- viure en un mon millor, fassan lo favor de dirme si hi ha cap motiu per alligirse.

¿Y qui? 'l Papa, nada menos que 'l Papa, 'l succes- sor de Sant Pare, que guarda las claus de la gloria

¡Bah!... ¡Bah!... ¡Bah!... Ja cal que 'l Brusi aprofiti la quaresma y vaja depressa a confessarse de haver estampat una noticia tant imp... ropia: anava a dir, tant impia.

Francament, si jo fós Papa ¿no saben que faria cada vegada que se 'm moris un cardenal?

Tiraria una gallina a l' olla en senyal de alegría.

Una devota admiradora del jesuita Mon al enterarse de que a n' aquest l' hi havian recullit las llicencias de predicar, vá dir en un arranch de disgust:

—¡Ay me caso ab lo mon!

Y deya la veritat.

Si 'ls capellans poguessen casarse, ella 's casaria ab lo Pare Mon.

Vaja que aquest any Sant Tomás ha sortit ben fes- tejat.

Al Seminari ván fer festa y a l' Universitat també.

Al Seminari ván dir una missa y a l' Universitat un' altra.

Ja seria hora de que desde l' Universitat al Semi- nari hi fessen un pont, porque 'ls deixebles dels dos establiments poguessen fraternisar y jugar a amagá esquenas.

Al últim l' Ajuntament ha aprobat un compte de 800 pessetas per obras de reparació del mercat del Born, després de haver rodat anys enters, sense que l' Ajun- tament de 'n Fontrodona, ni 'l de 'n Rius y Taulet ha- guessen estat may disposats a aprobarlo.

Are no falta sinó una cosa.

Que 'l firmant del compte en justagrahiment, se fassa socio del Cassino conservador de la Rambla de Cana- letas.

Un plaga porta una criatura a batejar, y 'l capellá pregunta:

—¿Quin nom l' hi posarém?

—Posili Taló.

—¿Ta'ò?... Vaya un nom més estrafalari. Aquest sant no hi es.

—Qué 'm dirá a mí... No 'n coneix poch que se 'n diuhen de Santaló. L' amo de la casa ahont visch, car- rier Nou de la Rambla, se 'n diu.

QUÈNTOS.

Era una familia felis.

Judiquin per lo que deya un membre de la mateixa:

—Lo mèu germá gran escriu la lletra; lo mèu germá segon compon la música y jo la canto.

Un que l' escoltava vá ferli caure l' ánima als péus preguntantli:

—Escollit ¿Y qui la xiula?

—No hi ha res al mon com la gimnástica, deya un defensor acérrim de aquest exercici. La gimnástica es bona per la salut, duplica las forsas y allarga la vida.

—Y a mí que m' explicarás, responia un que l' hi duya la contra: los nostres antepassats no feyan gim- nástica y no obstant..

—No feyan gimnástica, es cert; per aixó tots s' han mort.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

A la noya de 'n Pasqual qu' es cusina de l' Agnés vaig enviarli una una-tres a dintre de una total.

Van dirho a la dos-dos-terça y se 'n vá a posá a cridar; mes ni la vaig escoltar per no tenirhi conversa.

J. M. F. DE PETITS.

II.

Soch víctima del primera deya dos-hu Hu segona y aixó qu' es una persona de una lluhida carrera.

M. R. VIDREBENCH.

SINONIMIA.

En Pau Tot aná a cessar ab son cusí l' altre dia y com tot sol apuntar sols un tot mata en un dia

CIUTADÁ PIRANDÓ.

MUDANSA.

A Roma se vol está lo total posat ab a: un nom de dona sol se lo total posat ab e. un fumador sol tení lo total escrit ab i; y als barcos buscaré jo lo total escrit ab o

CIUTADÁ NOY GRAN.

CONVERSA.

—¿Ahont vás tant cremat Peret?
—A casa del sombrero
—¿Que vás a comprar un sombrero?
—No, é cambiarme un que n' hi comprat per que al que tenia hi he trobat una....
—¿Una qué?
—Entre tots dos ho havém dit

ENRIQUETA.

TRENCA-CLOSCAS.

CARA NOBLE.

Formar ab aque- tas lletras lo nom de una ciutat espa- nyola.

M. ROCA Y R.

ROMBO.

.....
.....
.....
.....
.....

Primera ratlla horizontal y vertical: una consonant.— Segona, un licor.—Tercera, apellido.—Quarta, capital.— Quinta, una rassa.—Sexta, part de l' any y séptima, una lletra.

DOS LIBERALS.

GEROGLIFICH.

×
Q
IN

LICI
INI

NAS DE PUNTA INGLESA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.^a—Ro-sa-li-na.
2. ID. 2.^a—Es-ba-lo-tat.
3. SINONIMIA.—Porta.
4. MUDANSA.—Nau, Neu, Niu, Nou.
5. TERS DE SÍLABAS
CA SA CA
SA NA LIA
CA LLA DA
6. CONVERSA.—Adela.
7. NIVELL.—Allada
8. GEROGLIFICH.—Per arrugas las vellas.

BARCELONA EN LA MANO

GUÍA DE BARCELONA Y SUS ALREDEDORES
POR J. ROCA Y ROCA.

Ilustrada con multitud de grabados, vistas de edifi- cios y detalles de la Ciudad y con cinco planos. (Bar- celona, casco antiguo.—Barcelona, Ensanche.—Bar- celoneta y Puerto.—Alrededores de Barcelona.) Un tomo elegantemente encuadernado 3'50 pesetas. Se vende en la libreria de Lopez, Rambla del Centro, 20, y en las principales librerias de la capital.

¿HOME Ó DONA?

CAPRITXO CÒMICH-EXTRAVAGANT, EN VERS,
PER

C. GUMA.

Forma un elegant tomet en quart, imprés ab molt esmero sobre paper superior.

Preu: DOS RALS.

Se ven en la libreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20, y demés principals librerias.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

OTELLO (dibuix de Tomás Padró)